

1. **אבו חלו**
2. **אבו חלו**
- 3.
- 4.
- 5.

6. המוקד להגנת הפרט

כולם ע"י ב"כ עו"ד עדי לנדאו
מרח' אבו עוביידה 4, ירושלים
טל': 6283555, פקס': 6276317

העותפים

- נגד -

משרד הפנים

מנהל הלשכה למנהל אוכלוסין

ע"י פרקליטות מחוז ירושלים
רח' עוזי חסון 4, ירושלים

חמשיב

טל': 02-6208177 פקס': 02-6222385

תגובה מקדמית

חמשיב מתכבד להגיש לבית המשפט הנכבד את תגובתו המקדמית לעתירה כדלקמן:

העובדות, הצריכות לעניין:

1. בחודש נובמבר 1995 הגישה העותרת 1 בקשה לאיחוד משפחות עבור בן זוגה, העותר 2 (להלן – 'העותר'), שמספרה 2393/95.
2. ביום 6.2.97 סורבה בקשתם של העותרים לאיחוד משפחות מאחר ולא הוכיחו, כנדרש, כי מרכז חייהם בישראל.
3. העותרים ערערו על ההחלטה דלעיל, ובעקבות הערעור אושרה בקשתם בחודש ספטמבר 1999, וניתנה לעותר אשרת שהיה לתקופה של שנים עשר חודשים ("אישור מת"ק").

4. בתודש נובמבר 2000 הוארכה אשרת השחיה של העותר לתקופה של שנים עשר תודשים נוספים ("אישור מת"ק"). האשרה הייתה בתוקף עד לתודש ינואר 2002.

5. העותר הגיש בקשה נוספת להארכת האשרה במסגרת ההליך המדורג. במהלך הטיפול בבקשה ומתוך עיון במכתבים ובמסמכים שהגיש העותר ללשכת מנהל האוכלוסין התברר, כי העותר מועסק מזה שנים במשרד המשפטים של הרשות הפלשתינית.

6. בעקבות המידע דלעיל, ולאחר התייעצות עם גורמי הביטחון הרלוונטיים, הוחלט לשרב לבקשת העותר להאריך (ו/או לשדרג) את אשרת השחיה של העותר. הודעה על כך נשלחה לעותר ביום 12.3.03.

העתק ההודעה מיום 12.3.03 מצורף לתגובה כנספח א'.

7. יצוין, כי ביום 12.5.02 התקבלה החלטת הממשלה 1813 אשר קבעה, בין היתר, כי יש מקום להחמיר את מדיניות מתן האשרות במסגרת בקשות לאיחוד משפחות. העתק מהחלטת הממשלה 1813 מצורף לתגובה כנספח ב'.

המסגרת המשפטית

8. חוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952 (לחלן - חוק הכניסה לישראל) קובע, כי מי שאינו אזרח ישראלי או בעל אשרת עולה או תעודת עולה, אינו בעל זכות קנויה לשבת בישראל, וכי ישיבתו בישראל מותנית ברשיון ישיבה שינתן לו על פי חוק זה.

9. הסמכות למתן רשיונות ישיבה ושיקול הדעת לשימוש בה, על פי חוק הכניסה לישראל, מסורים לשר הפנים, או מי שהוסמך לכך על ידו.

10. יצוין כי שיקול הדעת בהענקת רשיונות ישיבה רחב הוא, ונובע מאופי הסמכות וריבונות המדינה להחליט מי יכנס בשעריה. (ר' בעניין זה בג"צ 431/89 קנדל נ' שר הפנים, פ"ד מו(4) (505).

11. מדיניות זו של משרד הפנים הינה פועל יוצא מריבונותה של המדינה ומסמכותה הבלעדית להחליט מי יוכל לשהות בשטחה. לצורך כך, נקבעו תנאים מחמירים שבבסיסם עומדים שיקולים הומניטריים כבדי משקל בלבד, אשר ככלל, רק מי שעמד בהם נבחנת בקשתו לקבל או להאריך אשרת ישיבה בישראל.

12. מתן מעמד בישראל אינו עניין של מה בכך, בהיותו מעניק זכויות ויוצר סטטוס, וזאת במיוחד כאשר מדובר במתן מעמד של תושבות קבע. אין חולק, כי כנגד בקשתו של אדם לחיות עם בן ווגו דרך קבע במדינת ישראל, עומדת זכותה של המדינה לביטחונה ולביטחון תושביה.

13. כאן המקום להדגיש, כי המחוקק לא קבע, שנישואיו של אדם לתושב ישראל, הם כשלעצמם, מעניקים אוטומטית, רשיון לישיבת קבע בישראל, אלא הותר בעניין זה **שיקול דעת רחב לשר**. מתן רשיון לישיבת קבע לכן זוג, אינו בגדר זכות מוקנית מכח הדין, כי אם מעמד הניתן מטעמים הומניטריים, במקום שאין מניעה לתת מטעמים אחרים.

מן הכלל אל הפרט

14. משהוברר למשיב, כי העותר מועסק (לדבריו – כרשם ונוטריון) במשרד המשפטים של הרשות הפלשתינית, ונוטל חלק קבוע ושוטף, דבר יום ביומו, במנגנון השלטוני של הרשות הפלשתינית, הוחלט כי בנסיבות אלה, אין מקום להאריך את אשרת השהיה של העותר ולאפשר לו להמשיך בתהליך בו החל, לקבלת מעמד של קבע בישראל.

15. ברי, כי מי שמבקש מעמד של קבע בישראל, מוכרח שתהא לו זיקה של ממש למדינה, שאת הזכויות שהיא מקנה לתושביה הוא מבקש לעצמו. זיקה זו, צריך שתבוא לידי ביטוי באורח חייו של המבקש מעמד בישראל. במקרה דנן, הוכיח העותר כי מרכז חייו, במובן הפיזי, אכן נמצא בתחומי מדינת ישראל, יחד עם זאת, מחויבותו ונאמנותו לרשות הפלשתינית כעובד במשרה רשמית, שוללת מיניה וביה את הזיקה הנדרשת למדינת ישראל, ומהווה עילה מוצדקת לסרב לבקשתו.

16. נוסף על האמור לעיל, יש לסירוב, בנסיבות אלה, היבט בטחוני של הגנה על האינטרסים החיוניים של מדינת ישראל. הניסיון מלמד, כי מי שנמצא במצב של "נאמנות כפולה" וקיומו הכלכלי והמקצועי תלוי ברשות הפלשתינית, מועד לניצול המעמד שניתן לו בישראל לרעה. לפיכך, נוקט המשיב במדיניות של 'הקדמת תרופה למכה' במובן זה שבעלי "נאמנות כפולה" כגון זו של העותר, לא יקבלו זכויות וסעדים הניתנים על ידי המדינה מטעמים הומניטריים כבדי משקל בלבד.

17. עמדת המשיב בעניין זה, אושרה זה לא מכבר על ידי בית המשפט העליון בשבתו כבית המשפט הגבוה לצדק במסגרת בג"צ 3373/96 **זעאזרה ואח' נ' שר הפנים** ובבג"צ 2898/97 **רביחה סלמן עטיה ואח' נ' שר הפנים**.
עתק מפקי הדין מצורף לתגובה כנספחים ג' 1 וג' 2 בהתאמה.

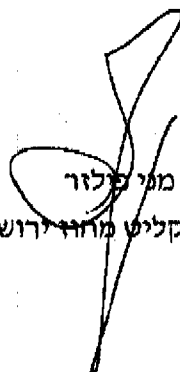
18. לא למותר לציין, כי מדיניות המשיב מוצדקת על אחת כמה וכמה, במציאות הנוכחית, כל עוד מדינת ישראל נמצאת בעימות מזוין, והיחסים עם הרשות הפלשתינית אינם בתפארתם, בלשון המעטה. הדברים אף מקבלים משנה תוקף בעקבות החלטת הממשלה 1813 אשר קוראת באופן מפורש להחמרת הקריטריונים למתן אשרות, ועל רקע זה בוודאי שאין מקום לחקל במדיניות שהייתה נהוגה עוד קודם לכן.

סיכום

19. הלכה פסוקה היא, כי בית המשפט לא יראה להתערב בשיקול דעתו של שר הפנים לפי חוק הכניסה לישראל, אלא אם הוכח שפעל מתוך שחיתות, מרמה או חוסר תום לב וכיוצא באלו טעמים העשויים לפסול פעולה שלטונית (ר' בעניין זה בג"צ קלויק נ' שר הפנים, פ"ד כז(1) 113, 117 ובג"צ 740/87 בנטלי נ' שר הפנים, פ"ד מב(1) 443, 444).

20. לפיכך, אין מקום במקרה זה להתערבות בית המשפט בהחלטת המשיב, הן לאור עילות ההתערבות המצומצמות בשיקול הדעת הרחב המוקנה לשר הפנים בנושא הכניסה לישראל, וכן לאור סבירותה של ההחלטה לגופו של עניין.

לנוכח האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה ולחייב את העותרים בהוצאות משפט ובשכר טרחת עו"ד.

מני קלור

עוזר לפרקליט מחוז ירושלים -

ירושלים, כ"ב ניסן תשס"ג
24 אפריל, 2003

פ.מ.ים: ת/414/03